

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

*Abielu lapse
pärast*

Helen Dickson

Originaali tiitel:
Helen Dickson
Wedded for His Secret Child
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Helen Dickson
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D04394821
ISBN 978-9949-82-751-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autorilt

Loodan, et teile meeldib mu viimane raamat „Abielu lapse pärast“.

Kui süütu ja kogenematu Melissa Frobisher otsustab oma kaheksateistkümnendal sünnipäeval külastada lõbustuskohta Spring Gardensis, kohtub ta seal Laurence Maxwelliga, kes ei suuda neiu leebele ilule ja iseseisvale olekule vastu panna. Olles veetnud aia pimedaimas nurgas joovastava hetke, lähevad nad lahku, teadmata, et nende romantiline kohtumine pani aluse olukorrale, mis lähitulevikus ohtlikuks muutub.

Melissa maine on täielikult rikutud – veelgi enam siis, kui üheksa kuud hiljem sünnib nende tütar. Aasta ja kaheksa kuud hiljem kohtuvad armastajad taas. Melissa tunded kena lordi vastu pole muutunud. Laurence avastab vapustusega, et tal on tütar, kellest tal polnud aimugi, ja oma lapse pärast otsustavad nad, et abielu on kõige mõistlikum järgmine samm.

Abielu algus ei ole just roosiline. Kuni Laurence maadleb oma sisemiste demonitega, peab Melissa silmitsi seisma selle naise kummitusega, kes oli enne teda. See oli Laurence'i esimene abikaasa, keda mees tema teada armastas ja kelle kaotas...

Esimene peatükk

1794

Violet polnud veel aastanegi, kui Melissa ühel kenal kevadpäeval ta ratsutama kaasa võttis. Ta istus sadulas kaksiratsi, tütar tema ees ja lemmikjahikoer kõrval jooksmas.

Violet oli terve beebi. Hoolimata ajast, mis sellest möödunud oli, mäletas Melissa lapse sigitanud meest, nagu oleks nende üürike kohtumine toimunud alles eile. Ta nägi meest oma tütres iga kord, kui last vaatas. Sellest alates, kui ta tütre oma käte vahele sai, teadis ta, et miski ei ole enam kunagi endine.

Teda hämmastas emalik armastus, mida ta selle tillukese inimolendi vastu tundis. Kaitsev armastus, selline, mida ta polnud varem kogenud, mattis ta enda alla. Iga päevaga jättis see laps tema ellu mõnusa raja, mis oleks kaetud justkui leevendava salviga. Ta tahtis lapse heaks kõike ise teha, oma ema õuduseks isegi teda imetada, kuigi ema oli tahtnud

palgata amme seda tegema. Melissa oli isegi lasknud hälli lastetoast oma tuppa voodi kõrvale tuua.

Violetist sai peagi nii majas sees kui väljas tähelepanu keskpunkt, keda poputasid ja jumaldasid kõik. Kõik tundsid vajadust tema tumedaid läikivaid lokke silitada ja nentida, et polnud iialgi näinud rõõmsameelsemat last.

Melissa ema oli hoolimata algsetest kõhklustest, kui kuulis, et tütar tahab lapse endale jätta, Violeti armunud. Ta tundis õudust, et Melissa tahtis lapse nii ebasündsals moel õue viia, öeldes, et Violet peaks olema lastetoas oma hällis, mitte hobuse seljas rappuma, aga Melissa ei teinud kuulmagi. Tema piha ümber seotud linas oli beebi turvalises kohas, kus teda ei ähvardanud mingisugune oht.

Soe keep seljas ja tumedad juuksed lahtiselt õlgadel, ratsutas Melissa seda südamest nautides. Õhus oli niiske mulla lõhn ja kummalgi pool kitsast teed pakkusid raagus hekid jänestele nende urgudes kaitset. Heki taga olid lagedad põllud üles küntud, valmis külviks. Melissa ootas juba kevadet, kui kõik ellu ärkab. Ta oli nii sügavalt mõtteis, et ehmus, kui galopeeriv ratsanikuga hobune kurvist järsku nähtavale ilmus. Õnneks ei põrganud nad kokku, aga kui ratsanik teda vältida üritas, kaldus tema hobune kõrvale ja tõusis tagajalgadele, paisates mehe sadulast maha, nii et too kohmakalt maandus. Melissa hoidis ratsmetest kinni ja tõmbas oma ehmunud hobuse teepervele. Ta tegeles mitu hirmutavat hetke looma rahustamise ja Violetist kinni hoidmisega. Mehe hääl ja tema enda koera haukumine kiskusid ta oma maailmast välja.

„Jumala eest, kutsuge see neetud koer ära.“

Nähes meest ja koera segapuntras, libistas Melissa end sadulast maha, Violet endiselt rinnal. Segavereline koer oli suur, kohmakas ja elevel, haukudes erutatult. Tekkis kaos, kui naine koera ohjeldada üritas, sest loom oli otsustanud vaese mehe surnuks lakkuda.

„Kas te ratsutategi tavaliselt keset teed?“ hurjutas mees karedalt, üritades koera tõrjuda, aga ebaõnnestunult. „Mul pole aimugi, kuidas ma teile otsasõitu vältida suutsin. Kas te ei kuulnud mind lähenemas või olete te kurt?“

„Vabandage...“

„Vabandage! Kas te muud ei oskagi kosta, kuigi ehmata-site mu hobuse poolsurnuks?“

„See polnud minu süü. Ratsutasin ühes teeservas.“ Melissa oli nõrdinud, et see marruajav võõras arvas, et temal on õigus. „Te ratsutasite liiga kiiresti. Sel teel on palju kurve ja käänakuid ja seda kasutatakse tihti... ja mu kuulmisel pole mitte midagi viga.“

„Siis peaksite hoolikam olema,“ kähvas mees, ja koer lõõtsutas talle kõrva, „eriti veel imikuga. Last selliselt enda ees hoida on ohtlik ja vastutustundetu. Võtke oma neetud koer. Ta on täiesti sõnakuulmatu.“

„Ei ole... ja tema nimi on Bracken. Tal on lihtsalt hea meel teiega kohtuda. Tavaliselt ongi ta minuga ratsutades kaasas.“

„Miks? Kas te vajate kaitset? Ilmselt pean olema tänulik, et mind surnuks ei puretud. On ta kuri?“

Melissa noogutas, üritades hoida siplevat Violeti, kes püüdis kaela käänata nägemaks, mis toimub. Mees arvaku, mida ise tahab, kuigi Bracken tervitas uusi inimesi pigem sabaliputamise ja armastava ilastava lakkumisega. Melissa

vaatas, kuidas mees – riiete järgi arvestades härrasmees – end püsti ajas ja oma väriseva hobuse ratsmetest kinni haaras, puhastas siis riideid ja tõmbas käega hajameelselt läbi paksude mustade juuste. Tema kõvakübar oli maha kukkunud ja lebas seal tagurpidi.

„Loodetavasti ei saanud te kukkudes viga,“ ütles Melissa.

„On hullemini läinud,“ pobises mees.

„Rõõm kuulda. Kui olete kindel, et kõik on korras, jätkan teed.“

Sel hetkel tõstis mees pea ja vaatas esimest korda tema poole. Neid jäiseid hõbehalle silmi nähes tabas Melissat äratundmine nagu välgunool, muutes ta sõnatuks. Läbitungiva pilguga silmades oli elu ja pinget, mida keegi ei saanud eitada. Need olid ilusad silmad, otsustas Melissa, ja nende intensiivne pilk pani ta kergelt värisema. Hing jäi kinni. Mehel oli elu näinud inimese nägu. See oli jõuline ja tihedate mustade kulmudega. Mehe suu oli range ja jõuline, ent kerkis nurkadest, viidates sensuaalsusele. Mehest kiirgas pealetükki-
vat elujõudu, karmi autoriteeti. Tema lõug ulatus üleolevalt ette.

Mees oli rabavalt kena, sama kena, nagu Melissa mäletas. Nagu oleks Jumal otsustanud, et mehe nägu on liiga täiuslik, oli ta teinud täpikese. See oli väike sünnimärk mehe parema kõrva juures, mis oli nagu kunstniku pintsliga tõmmatud lilla värvilaik. Naise süda peksles kõrvus ja tekkis üürike lausa undav vaikus, kuni mees tema nägu lähemalt silmitses. Laup tõmbus kipra, silmad läksid uurivalt kinni ning seejärel hämmeldusest suureks.

„Melissa! Taevake! Mida kuradit...?“

Melissa surus tütre tugevamini rinnale ja taganes, teadmata, mida öelda või teha nüüd, kui seisis vastamisi mehega, kes oli viimasel aastal kogu ärkveloleku aja tema mõtetes olnud. Ta taipas kohe, et mitte midagi polnud muutunud. Tema tunded olid endised ja tema keha püüdlas mehe poole. Nägu hakkas selliste mõtete ja nende vahel Londonis Spring Gardensis juhtunut meenutades õhetama ning ta raputas pead, et unustada nende armatsemine, keskendudes mehele.

Mees astus lähemale ja võttis ratsmed pihku, kui Melissa oli valmis selga keerama. Teda julge pilguga puurivad silmad sarnanesid nii väga tütre omadega, tõmbudes kissi, kui kõik mehele meenuma hakkas. Ta kergitas küsivalt kulmu. „Kui me lahku läksime, ei arvanud ma, et kohtun teiega kunagi veel. See juhtus ju Spring Gardensis, kui olin äsja Prantsusmaalt tagasi tulnud, järelikult aasta ja kaheksa kuud tagasi. Me...“

„Palun ärge jätkake,“ sekkus Melissa kiiresti, kuna teda tabas järsku emotsioonidetulv ja tal polnud vähimatki soovi kuulda selle kirjeldust, mida ta oli tol kaunil õhtul teinud. Ta tundis tahtmatut elevust. Tõtt-öelda tajus ta iseenda paha-meeleks meest üleni vägagi teravalt, nii tema pikka kasvu tugevat keha kui jõulist ja kena nägu. Ning nägi mehe näol kergeid väsimusemärke, mis tekitas huvi. „Parem oleks, kui te seda ei teeks.“

Tema häbiks – põskedele kerkis leebe puna ja ta pööras pilgu maha – tõi see Laurence'i suule vildaka naeratus ja silmadesse teadja pilgu. „Ma ei tekitaks teile iialgi piinlikkust, kui te seda kardate, aga ma mäletan sellest õhtust

kõike ja teid ehk üllatab, aga ma üritasin teid pärast seda üles otsida.“

„Tõesti?“

„Jah. Tahtsin veenduda, et teiega on kõik korras. Me armatsesime. Te olite neitsi ja mul pole kombeks neitsitega magada. Südametunnistus piinas mind ja ma avastasin, et otsin teid kahetsuse ja mure seguste tunnetega.“

Mehe sõnad, et ta oli üritanud teda otsida, et ta muret- ses, liigutasid Melissat. Ta hammustas huulde ja sundis pin- nale kerkida üritavad emotsioonid rahunema. Need olid meeleheide, lootusetus ja hirm selle mehega taaskohtumise ees. Kui nad lahku läksid, oli pettumusvärin teda üsna sel- gelt tabanud. See tekitas hämmingut, sest kuidas ta võis mõne mehega nii intiimselt olla? Miks oli ta teinud midagi nii sündsusetut, nii vastupidist oma kasvatusesele, mis teki- taks pahatahtliku skandaali?

Mitte keegi ei näinud, mis tema sees kääris. Sügav igat- sus ei tahtnud kustuda. Ta tundis näol mehe pingsat pilku. Melissa tunded polnud muutunud, domineerides nende lahkumisvalu üle, hägustades seda. Ta tundis, kuidas pisa- rad tahavad tulla, aga ta ei kavatsenud mehe nähes nutta. Laurence vaatas teda ehmatuse ja üllatusega, aga mitte põl- gusega, nii et oma hämmelduseks ja õuduseks tahtis Melissa taas vaid mehe embuses olla. Mehe järgmised sõnad aga peletasid need õrnad tunded.

„Te tekitasite minus uudishimu,“ pomises mees lee- belt. „Te oleksite võinud nõuda kuninglikku tasu selle eest, mille te mulle kaotasite, ometi andusite te mulle vabatahtlikult, üritamata hinda kaubelda. Seejärel kadu- site jäljetult.“